

ΕΤΟΣ 52ον

5 Σεπτεμβρίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 36 (2675)

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ ΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«Πολλοί γάρ εισι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί»

Ἡ σημερινή εὐαγγελική παραβολή μᾶς παρουσιάζει σήμερα τό μυστήριον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί τή στάση τοῦ ἀνθρώπου ἀπέναντι στή σωτήρια πρόσκληση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἕνας ἄρχοντας κάλεσε σέ γάμο τούς φίλους καί γνωστούς του, πού ὅμως δέν ἀνταποκρίθηκαν στό κάλεσμά του. Οἱ δικαιολογίες πολλῆς καί διάφορες: ἀδιαφορία καί βιοτικές μέριμνες.

Ὅμως, ὁ Θεός μᾶς καλεῖ πάντοτε στήν κοινωνία Του, στό σῶμα Του, στή σωτήρια. Ἡ κλήση αὐτή ὑπερβαίνει τό χρόνο καί τόν τόπο, εἶναι δηλαδή αἰώνια καί καθολική. Ἡ ἀνταπόκρισή μας στήν κλήση τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι καταναγκασμός, ὑποδούληση, ὑποχρέωση γιά τόν ἄνθρωπο. Εἶναι ἔκφραση τῆς ἀγάπης μας πρός τό Θεό, ὑπακοή ἐν ἐλευθερίᾳ στό ἅγιο θέλημά Του. Αὐτή ἀκριβῶς τή διάθεσή μας ἐκφράζουμε, ὅταν πηγαίνουμε στό ναό, δηλαδή ὅταν ἐκκλησιαζόμαστε.

Γιατί πρέπει νά ἐκκλησιαζόμαστε;

Ἐκκλησιασμός ὀνομάζεται ἡ σύναξη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, στό ναό, ὅπου δοξολογεῖ τόν Κύριο. Ἐξήλληλου ἡ λέξη Ἐκκλησία παράγεται ἀπό τό ρῆμα ἐκ-καλέω πού σημαίνει προσκαλεῖ, συναθροίζω. Ἐκεῖνος πού προσκαλεῖ διά τῆς Ἐκκλησίας τούς πιστούς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀφοῦ ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκκλησιαστής μας.

Ὁ ἅγ. Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης γράφει ὅτι οἱ πιστοί εἶναι ἀνάγκη νά ἐκκλησιαζόμαστε γιά νά παρηγοροῦμε τήν πείνα μας ἀπό τήν ἐν Ἐκκλησίᾳ εὐρισκομένη μυστική καί ἅγια Τράπεζα τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου καί Θείου Λόγου. Καί νά εὐχαριστοῦμε τή δίψα μας ἀπό τό ζωήρρυτο Αἷμα τοῦ Κυρίου καί ἀπό τά νάματα τῆς διδασκαλίας τῶν θείων Γραφῶν. Εἶναι ἀνάγκη ἀκόμη νά ἐκκλησιαζόμαστε, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι κιβωτός. Οἱ Χριστιανοί πηγαίνουμε στήν Ἐκκλησία καί

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. κβ' 2-14)

Ἡ παραβολή τῶν βασιλικῶν γάμων

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅς τις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ· καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ οὐκ ἤθελον ἔλθεῖν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· Εἶπατε τοῖς κεκλημένοις· Ἰδοὺ, τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπήλθον· ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ· οἱ δὲ λοιποὶ, κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν. Ἀκούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὠργίσθη· καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπόλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· Ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι. Πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὔρητε, καλέσατε εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἐξεληθόντες οἱ δούλοι ἐκείνοι εἰς τὰς ὁδοὺς, συνήγαγον πάντας ὅσους εὔρον, πονηροὺς τε καὶ ἀγαθοὺς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων. Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους, εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυμένον ἔνδυμα γάμου· καὶ λέγει αὐτῷ· Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφίμώθη. Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· Δῆσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας, ἄρατε αὐτόν, καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. **Πολλοὶ γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.**

ἐμβαίοντας σ' αὐτὴν ἡυτρωνόμασε ἀπὸ τό νοητοῦ κατακλιτισμοῦ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ὁ Ἀπόστ. Παῦλος μᾶς προτρέπει νά μὴν ἀμελοῦμε τὸν ἐκκλησιασμό, διότι αὐτὸς δυναμώνει τοὺς δεσμούς τῆς ἀγάπης μεταξύ τῶν πιστῶν.

Ἡ κοινὴ λειτουργικὴ προσευχή

Ἡ προσευχὴ εἶναι πνευματικὴ θυγατέρα τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Κύριον καὶ μητέρα τῆς ἀγάπης μας πρὸς τοὺς ἀδελφούς. Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη πού γεννιέται ἀπὸ τὴν κοινὴν προσευχὴν καὶ ἡπατρεία, δίνει δύναμιν στὴν ἰκεσία μας. Ὁ Χριστὸς μᾶς μίλησε γιὰ τὴν δύναμιν τῶν κοινῶν προσευχῶν τῆς Ἐκκλησίας. «Ἐάν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντός πράγματος οὗ ἂν αἰτήσωσιν, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. 18, 19-20).

Κυριακὴ: ἡμέρα Κυρίου

Μία ἀπὸ τίς δέκα ἐντολές πού ἔδωσε ὁ Θεὸς στό Μωϋσῆ ἀναφέρεται στὴν ἡμέρα πού εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Κύριο. «Φύλαξαι τὴν ἡμέραν τῶν Σαββάτων ἀγιάζειν αὐτήν, ὃν τρόπον ἐνετείλατό σοι Κύριος ὁ Θεός σου».

Γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἡμέρα ἀφιερωμένη στό Θεό ἦταν τὸ Σάββατο, δηλαδή ἡ ἡμέρα τῆς ἀναπαύσεως τοῦ Δημιουργοῦ ἀπὸ τὴν ἐξαήμερον Δημιουργία. Γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς ἡ ἡμέρα πού εἶναι ἀφιερωμένη στὸν Κύριο εἶναι ἡ Κυριακὴ, ἡ ἡ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἓνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του. Καί ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ καλέσουν τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς γάμους, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἔλθουν. Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους μὲ τὴν ἐντολήν, «Νά πῆτε εἰς τοὺς καλεσμένους: ἐτοίμασα τὸ γεῦμά μου· οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια ἔχουν σφαγῆ καὶ ὅλα εἶναι ἐτοιμα. Ἐλάτε εἰς τοὺς γάμους». Αὐτοὶ ὅμως τοὺς ἠγνόησαν καὶ ἔφυγαν, ὁ ἓνας εἰς τὸ χωράφι του, ἄλλος εἰς τὸ ἐμπόριόν του. Οἱ λοιποὶ, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, τοὺς ἔκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐσκότωσαν. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὅταν τὸ ἄκουσε, ὠργίσθη καὶ ἔστειλε τὸν στρατὸν του καὶ ἐξωλόθρευσε τοὺς φονιάδες ἐκείνους καὶ ἔκαψε τὴν πόλιν τους. Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του, «Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἐτοιμος, οἱ καλεσμένοι ὅμως δὲν ἦσαν ἄξιοι. Πηγαίνετε λοιπὸν εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ ὅσους βρῆτε, καλέστε τους εἰς τοὺς γάμους». Καὶ οἱ δούλοι ἐβγῆκαν εἰς τοὺς δρόμους, ἐμάζωψαν ὅλους ὅσους εὕρθηκαν, κακοὺς καὶ καλοὺς, καὶ ἐγένετο ἡ αἴθουσα τοῦ γάμου ἀπὸ φιλοξενουμένων. Ὅταν δὲ ἐμπῆκε ὁ βασιλεὺς νὰ ἰδῆ τοὺς φιλοξενουμένους, εἶδε ἐκεῖ ἓναν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἔνδυμα γάμου, καὶ τοῦ λέγει· «Φίλε, πῶς ἐμπῆκες ἐδῶ χωρὶς νὰ ἔχῃς ἔνδυμα γάμου;», αὐτὸς δὲ ἔμεινε βουβός. Τότε εἶπε ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ὑπηρέτας· «Ἀφοῦ τοῦ δέσετε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, σπκώστέ τον καὶ ρίξτε τον ἔξω εἰς τὸ σκοτάδι· ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν». **Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί.**

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

μέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς νίκης Του κατὰ τοῦ διαβόλου. Εἶναι ἡ ἡμέρα πού κατεξοχὴν πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν Κύριο γιὰ ὅσα ἐργάσθηκε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Ἡ ἡμέρα τῆς δοξολογίας τῆς ἀγάπης Του. Ὁ καλύτερος τρόπος νὰ τιμήσουμε τὴν ἡμέρα τοῦ Κυρίου εἶναι νὰ μεταβοῦμε στὸν ἅγιο οἶκο Του καὶ νὰ συμμετάσχουμε στὴν κοινὴ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας ταπεινά καὶ διακριτικά.

Στὴν Ἐκκλησία διαφυλάσσεται ἡ χαρὰ τῶν ἀνθρώπων, στὴν Ἐκκλησία βρίσκεται ἡ εὐθυμία τῶν πικραμένων, ἡ εὐχαρίστηση τῶν ἠλιπυμένων, ἡ παρηγορία τῶν δυστυχισμένων, ἡ ἀνάπαυση τῶν κουρασμένων. Διότι ὁ Χριστὸς λέγει: «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

† Ὁ Φ. Ἀ.

5 Σεπτεμβρίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Ζαχαρίου τοῦ προφήτου, πατρός Ἰωάννου τοῦ προδρόμου
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστ.: Β΄ Κορ. α΄ 21-24, β΄ 1-4 – Εὐαγγ.: Ματθ. κβ΄ 2-14.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 12 Σεπτεμβρίου, Πρὸ τῆς Ὑψώσεως.
Ἀπόστολος: Γαλ. ζ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. γ΄ 13-17.

Ἄντιαιρετικά θέματα (14)

Η ΠΑΝΑΓΙΑ (γ)

Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι σῶμα Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος καὶ μέλη ὅλοι ὅσοι μὲ τὸ ἅγιο Βάπτισμα ἐνώθησαν στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Δέν εἶναι λοιπόν ἡ Παναγία τὸ πρῶτο καὶ τὸ πιό τιμημένο μέλος Αὐτοῦ τοῦ Σώματος; Δέν εἶναι ἐπίσης οἱ Ἅγιοι μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ; Ὅταν λέμε ὅτι σεβόμαστε τὸ Χριστό, τὴν κεφαλὴ δηλαδή τοῦ σώματος, καὶ Αὐτόν μόνο τιμοῦμε, περιφρονοῦμε δέ τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἅγίους, τὰ μέλη δηλαδή τοῦ σώματος, τότε δέν ἀκρωτηριάζουμε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ; Ὡστε αὐτὸ λοιπόν διδάσκει ἡ Γραφή; Εἶναι ποτέ δυνατόν, ὅσοι ὑποστηρίζουν τέτοια πράγματα, νὰ ἔχουν ποτέ σχέση μὲ τὸ ζωντανὸ λόγο τοῦ Θεοῦ; Τί ἄλλο εἶναι ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Παναγίας, παρά ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ; Δέν κατοικεῖ ὁ Χριστός στοὺς Ἅγίους; Αὐτὸς δέν εἶπε: «ἐνοικήσω ἐν ἡμῖν καὶ ἐμπεριπατήσω...»;

Αὐτὸς δέν εἶπε: «ὁ τρώγων μου τὴ σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ»; Ὁ Χριστός λοιπόν δέν κατοικεῖ στὴν Παναγία καὶ στοὺς Ἅγίους καὶ οἱ Ἅγιοι καὶ ἡ Παναγία ἐν τῷ Χριστῷ; Δέν εἶναι ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους πραγματοποιεῖται ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: «καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ φανερωθήσεται ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν»; Δέν εἶναι ἐκεῖνοι πού πραγματοποίησαν τὸν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοὶ Χριστός» (Γαλάτ. β' 20); Ἀφοῦ λοιπόν ὁ Χριστός ζῆ μέσα στὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἅγίους, ἀφοῦ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ φανερώνεται μέσα ἀπὸ τὴ δική τους θνητὴ σάρκα, ἀφοῦ λοιπόν ἡ ζωὴ τους εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, τότε ποιὸν τιμᾶμε ὅταν τιμᾶμε τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἅγίους; Δέν τιμᾶμε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό;

Ἄρχιμ. Π. Ἰ.

Ο ΕΥΡΩΠΑΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

«Ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος δέν ὀρίζεται ἀπὸ τὴ φυλὴ, οὔτε ἀπὸ τὴ γλῶσσα, οὔτε ἀπὸ τὴν ἐθνικότητά του, ἀφοῦ ἡ Εὐρώπη εἶναι μητέρα γῆ πολλῶν γλωσσῶν, ἐθνῶν καὶ παραδόσεων. Εὐρωπαῖος εἶναι ὅποιος ἀνήκει σὲ λαό, πού ἔχει ἐνστερνωθεῖ τὸ ρωμαϊκὸ κανόνα δικαίου, πού κατέχει καλὰ τὴν ἐλληνικὴ παιδεία καὶ πού ἔχει δεχθεῖ καὶ ἀφομοιώσει τὴ Χριστιανικὴ διδασκαλία».

Πῶλ ΒΑΛΕΡΥ (1871-1945)

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «᾽ Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>